

עֲזְרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

זֵהָר חֻדְשׁ לְרֵלֵךְ

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנִחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך כ"ח - חלק כ"ב

קונטרס 832

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזוהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעייה"ק בית שמש תובב"א

סט) הַבַּעַל שֵׁם טוֹב זְכוּתוֹ יִגַן עֲלֵינוּ אִמּוֹן מְעוֹרָר לְלַמֵּד תְּקוּנֵי זָהָר

הַנְּנִי רוּשָׁם לָךְ, תִּלְמִידֵי הַמְּבַהֵק הַרְבּ הַגָּאוֹן הַקְּדוֹשׁ מוֹרִינוּ יַעֲקֹב יוֹסֵף הַכֹּהֵן גִּרּוֹ יְאִיר, בַּקְּצָרָה עַל גִּיר קָטָן בְּכִינוֹן בְּכַדֵּי שְׁתַּשָּׂא אוֹתוֹ בְּכָל עֵת. **קַבְּלֵתִי מִמּוֹרֵי וְרַבֵּי וְכוּ' [הַבַּעַל שֵׁם טוֹב], תְּקוּנִים יִלְמַד בְּכָל הַשָּׁנָה בְּכָל יוֹם.**

(כְּתָר שֵׁם טוֹב)

ע) הַתּוֹפֵס חֶלֶק מִן הָאֲחָדוֹת כָּאֵלוֹ תוֹפֵס בְּלוֹ

הַנְּעוֹר בְּלִילָה, הֵינּוּ שֶׁהוּא נְעוֹר וְעוֹסֵק רַק בְּלִבוֹשֵׁי הַתּוֹרָה בְּחֶלֶק הַנִּגְלָה הַנִּקְרָא לִיל"ה כִּידוּעַ, וְאֵינוֹ חֹפֵץ מְאוֹד הַתּוֹרָה, כִּי אוֹר גִּימְטְרִיאָה ר"ה, הֵינּוּ בְּרֹזֵי הַתּוֹרָה וְסוּדוֹתֶיהָ, שְׁזָהוּ בְּחִינַת תּוֹרַת הַשֵּׁם שֶׁנִּקְרָא יו"ם, הַרִי זֶה דוֹמָה כָּאֵלוֹ דוּחָה אֶת הָאֲחָדוֹת כָּלוֹ וּמִתְחַיֵּב בְּנִפְשׁוֹ. מֵה שְׂאִין כֵּן אִם חֹפֵץ גַּם תּוֹרַת הַנִּסְתָּר, הַגַּם שְׂאִי אֶפְשָׁר לוֹ לְהַשְׁיִגוֹ, עַל זֶה נֶאֱמַר "כִּי אִם בְּתוֹרַת הַשֵּׁם חֹפֵצוֹ", וְכִמוֹ שֶׁפָּרַשׁ הָאֱלֹשִׁיךְ הַקְּדוֹשׁ, וְכָאֵלוֹ הַשִּׁיג גַּם חֶלֶק זֶה שֶׁבְּתוֹרָה, כִּי הַתּוֹפֵס חֶלֶק מִן הָאֲחָדוֹת כָּאֵלוֹ תוֹפֵס כָּלוֹ וְכוּ'.

(כְּתַנַּת פְּסִים פְּרִשְׁת קְדוּשִׁים)

עא) גֹּדֵל מַעֲלַת לִמּוּד הַזָּהָר

וְזָהוּ שְׂאֵמְרוּ בְּתְּקוּנִים (תְּקוּן ל' נְתִיב תְּנִינָא), וְזֶה לְשׁוֹנוֹ: **קוֹמוּ וְאַתְעָרוּ לְגַבֵּי שְׁכִינְתָא, דְּאִית לְכוֹן לְבָא בְּלֵא סְכְּלַתְנוּ לְמַנְדַּע בְּה, וְאִיהוּ בִּינִיכוּ.**

[תְּרַגּוּם וּבְאוֹר הַזָּהָר]: קוֹמוּ וְהַתְעוֹרְרוּ בְּשִׁבִיל הַשְּׁכִינָה הַקְּדוּשָׁה, שֶׁהִרִי יֵשׁ לָכֶם לֵב רִיקוֹן בְּלִי בִינָה לְדַעַת וּלְהַשְׁיִג אוֹתָהּ, אַף עַל פִּי שֶׁהִיא בְּתוֹכְכֶם.

וְרִזָּא דְמַלְהָ קוֹל אוֹמֵר קְרָא (יִשְׁעִיָּה מ'ו), כְּגוֹן קְרָא נָא הִישׁ עוֹנֶךָ וְאֵל מִי מְקְדוּשִׁים תִּפְנֶה (אֵיּוֹב ח א), וְהִיא אֲמַרְתָּ מֵה אֶקְרָא, כָּל הַבֶּשֶׂר חֲצִיר, כָּלֵא אֵינוֹן כְּבָעִירָן דְּאֶכְלִין חֲצִיר, וְכָל חֲסָדוֹ כְּצִיץ הַשָּׂדֶה (שִׁם), כָּל חֲסָד דְּעַבְדִּין לְגִרְמִיָּהוּ עַבְדִּין.

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ויקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן"י בוא"ו בן"י ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארך ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

[תרגום ובאור הזהר]: וסוד הדבר, כמו שפיתוב (ישעיה מ) 'קול אמר קרא', שקול דופק בלבבו של כל אחד ואחד מישראל לקרות ולהתפלל להרמת השכינה הקדושה, שהיא כללות נשמות של כל ישראל, ומביא ראיה מהפיתוב 'קרא נא היש עונף', שקריאה פרושו תפלה, אבל השכינה אומרת 'מה אקרא', (כלומר אין בה כח להרים את עצמי מעפר, בשביל ש'כל הבשר חציר', כלם המה כבהמות אוכלי עשב וחציר, כלומר שעושים המצוות בלי דעת כמו בהמות, 'וכל חסדו כפיץ השדה', כל החסדים שעושים, לעצמם הם עושים, כלומר שאין כוננתם במצוות שעושים, שתהינה בכדי להשפיע נחת רוח ליוצרם אלא רק לתועלת עצמם הם עושים המצוות.

ואפילו כל אינון דמשתדלין באורייתא, כל חסד דעבדין לגרמייהו עבדין.

[תרגום ובאור הזהר]: ואפלו הטובים שבהם, שמסרו זמנם על עסק התורה, לא עשו זה, אלא לתועלת גופם עצמם, בלי כונה הרצויה, בכדי להשפיע נחת רוח ליוצרם.

בההוא זמנא [וכו'] רוח הולך ולא ישוב, לעלמא, ודא איהו רוחא דמשיח.

[תרגום ובאור הזהר]: בעת ההיא נאמר על הדור, רוח הולך ולא ישוב, להעולם, דהינו רוח המשיח, הצריך לגאל את ישראל מכל צרותיהם עד לגאולה השלמה לקים הפיתוב, כי מלאה הארץ דעה את השם וגו' הרוח הזה נסתלק לו והלך, ואינו מאיר בעולם.

וי לון מאן דגרמין דיזיל ליה מן עלמא ולא יתוב לעלמא, דאלין אינון דעבדין לאורייתא יבשה, ולא בעאן לאשתדלא בחכמה דקבלה.

[תרגום ובאור הזהר]: אוי להם לאותם אנשים הגורמים שרוחו של משיח יסתלק וילך לו מהעולם ולא יוכל לשוב לעולם, שהמה הם העושים את התורה ליבשה, כלומר, בלי משהו לחלוחית של שכל ודעת, כי

הַרְשַׁע שְׁבַעַה פְּתוּחִים לְהַכְנִס
בָּהֶם בְּגִיהֶנּוּם, וְאֵלוּ הֵם: אֶפְלֵ,
צְלָמוֹת, שְׁעָרֵי מוֹת, בְּאֵר שַׁחַת,
טִיט הַיַּיִן, שְׂאוֹל וְאֶבְדוֹן. וְשֵׁם
נְדוּנִים שְׁנַיִם עֶשֶׂר חֲדָשׁ.

שְׂאֵמֵר רַבִּי שְׁמַעוֹן, מִשְׁפַּט
רְשָׁעִים בְּגִיהֶנּוּם שְׁנַיִם עֶשֶׂר חֲדָשׁ,
וְשֵׁם יִצְפָּצְפוּ בַתְּשׁוּבָה. וְנִשְׁמַתָּם
שֶׁל צְדִיקִים פּוֹגְעִים לְפָנָי הַקְּדוֹשׁ
בְּרוּךְ הוּא וּמַעְלִים אוֹתָם מִשְׂאוֹל,
שֶׁהוּא הַמְדוּר הַשְּׁשִׁי, שְׁנֵאמֵר
(שְׂמוּאֵל-א ב) מוֹרִיד שְׂאוֹל וַיַּעַל.

וְכִי שְׁכַנְס בַּמְדוּר הַתַּחְתּוֹן,
שֶׁהוּא אֶבְדוֹן, שׁוֹב אֵינּוּ עוֹלָה,
שֶׁשְׁנֵינוּ, אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, אִף עַל
פִּי שְׁכַנְס בְּשְׂאוֹל, עוֹלָה
בַתְּשׁוּבָה, שְׁנֵאמֵר (תְּנָח א) מִבְּטָן
שְׂאוֹל שׁוּעַתִּי שְׁמַעְתִּי קוֹלִי.

דָּבָר אַחֵר, (בְּרַאשִׁית טז) הִרְמַתִּי יָדִי
אֶל ה' אֵל עֲלִיּוֹן וְגו'. אִם מַחוּט
וְגו'. אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, הִרְאוּנִים
לָךְ, שֶׁהֵם רְשָׁעִים גְּמוּרִים, שְׁלֵא
שָׁבוּ בַתְּשׁוּבָה מֵעוֹלָם, בְּשִׁבּוּעָה
שְׁלֵא אָקַחְם לְעוֹלָם.

בְּלַעְדֵי רַק אֲשֶׁר אָכְלוּ הַנְּעָרִים
(סג). אָמַר רַבִּי תְּנַחוּם, בֵּא וּרְאֵה
כְּמַה חִבִּיבָה הַתּוֹרָה לְפָנָי הַקְּדוֹשׁ
בְּרוּךְ הוּא, שֶׁבְּשִׁבְלִיָּה זוֹכָה
הָאֵדָם לְחַיֵּי הָעוֹלָם הַבָּא, וְכֵל
הַמְלַמֵּד תּוֹרָה לְאַחֵרִים - יוֹתֵר
מִכֵּל. בֵּא וּרְאֵה מַה כְּתוּב בְּכָאן,
אִם אָקַח מִכֵּל אֲשֶׁר לָךְ - אוֹתָם
הַרְשָׁעִים הִרְאוּנִים לָךְ. בְּלַעְדֵי רַק
אֲשֶׁר אָכְלוּ הַנְּעָרִים - חוּץ מֵאוֹתָם
הַמּוֹרִים תּוֹרָה לְאַחֵרִים
וּלְתִינוּקוֹת, שֶׁשְׁכַּרְם כְּפוּל.

שְׂאֵמֵר רַבִּי יִצְחָק, הַמְלַמֵּד תּוֹרָה
לְתִינוּקוֹת, דִּירְתוּ עִם הַשְּׂכִינָה.
וְהֵינּוּ שְׂאֵמֵר רַבִּי שְׁמַעוֹן, כְּשֶׁהִיָּה
בֵּא לְרֵאוֹת אֶת הָעַלְמִים בְּבֵית
הַרְבֵּי, הִיָּה אוֹמֵר: הִלַּכְתִּי לְרֵאוֹת
פְּנֵי הַשְּׂכִינָה.

וְאוֹמֵר, רַק אֲשֶׁר אָכְלוּ הַנְּעָרִים -
חוּץ מֵאוֹתָם אֲשֶׁר הִלְכוּ אִתִּי הָעוֹלָם, תִּדַע

צְלָמוֹת, שְׁעָרֵי מוֹת, בְּאֵר שַׁחַת, טִיט הַיַּיִן,
שְׂאוֹל וְאֶבְדוֹן. וְשֵׁם נְדוּנִים שְׁנַיִם עֶשֶׂר חֲדָשׁ.
הָאֵמֵר רַבִּי שְׁמַעוֹן, מִשְׁפַּט רְשָׁעִים בְּגִיהֶנּוּם,
שְׁנַיִם עֶשֶׂר חֲדָשׁ, וְשֵׁם יִצְפָּצְפוּ
בַתְּשׁוּבָה. וְנִשְׁמַתָּם שֶׁל צְדִיקִים פּוֹגְעִין לְפָנָי
הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וּמַעְלִין אוֹתָן מִשְׂאוֹל,
שֶׁהוּא הַמְדוּר הַשְּׁשִׁי, שְׁנֵאמֵר (ש"א ב ו) מוֹרִיד
שְׂאוֹל וַיַּעַל.

וְכִי שְׁכַנְס בַּמְדוּר הַתַּחְתּוֹן שֶׁהוּא אֶבְדוֹן, שׁוֹב
אֵינּוּ עוֹלָה. דְּתַאנָּא, אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, אִף
עַל פִּי שְׁכַנְס בְּשְׂאוֹל, עוֹלָה בַתְּשׁוּבָה, שְׁנֵאמֵר
(יבנה ב ג) מִבְּטָן שְׂאוֹל שׁוּעַתִּי שְׁמַעְתִּי קוֹלִי.

דָּבָר אַחֵר הִרְמַתִּי יָדִי אֶל ה' אֵל עֲלִיּוֹן וְגו'
אִם מַחוּט וְגו' אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר הִרְאוּנִים
לָךְ, שֶׁהֵם רְשָׁעִים גְּמוּרִים, שְׁלֵא שָׁבוּ בַתְּשׁוּבָה
מֵעוֹלָם, בְּשִׁבּוּעָה שְׁלֵא אָקַחְם לְעוֹלָם.

בְּלַעְדֵי רַק אֲשֶׁר אָכְלוּ הַנְּעָרִים. אָמַר רַבִּי
תְּנַחוּם, בֵּא וּרְאֵה כְּמַה חִבִּיבָה הַתּוֹרָה
לְפָנָי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, שֶׁבְּשִׁבְלִיָּה זוֹכָה
הָאֵדָם לְחַיֵּי הָעוֹלָם הַבָּא, וְכֵל הַמְלַמֵּד תּוֹרָה
לְאַחֵרִים, יוֹתֵר מִכֵּל. בֵּא וּרְאֵה מַה כְּתוּב
בְּכָאן, אִם אָקַח מִכֵּל אֲשֶׁר לָךְ, אוֹתָם הַרְשָׁעִים
הִרְאוּנִים לָךְ. בְּלַעְדֵי רַק אֲשֶׁר אָכְלוּ הַנְּעָרִים,
חוּץ מֵאוֹתָם הַמּוֹרִים תּוֹרָה לְאַחֵרִים
וּלְתִינוּקוֹת, שֶׁשְׁכַּרְם כְּפוּל.

הָאֵמֵר רַבִּי יִצְחָק, הַמְלַמֵּד תּוֹרָה לְתִינוּקוֹת,
דִּירְתוּ עִם הַשְּׂכִינָה. וְהֵינּוּ דְאָמַר רַבִּי
שְׁמַעוֹן, כִּד הוּא אִתִּי לְמַחְמֵי עוֹלִימֵיָא בְּבִי
רַב, הוּא אָמַר, אֲזִלְנָא לְמַחְמֵי אִפִּי שְׂכִינְתָא.
וְאוֹמֵר רַק אֲשֶׁר אָכְלוּ הַנְּעָרִים, חוּץ מֵאוֹתָם
אֲשֶׁר לְמַדּוּ לְנְעָרִים תּוֹרָה, וְחִלְק
הָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר הִלְכוּ אִתִּי בְּאוֹתוֹ הָעוֹלָם, תִּדַע
חוּץ מֵאוֹתָם אֲשֶׁר לְמַדּוּ לְנְעָרִים תּוֹרָה, וְחִלְק הָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר

שְׂאֵחֲזִיק בָּהֶם, וְלֹא אֶתְנֶם לָךְ, אַף עַל פִּי שְׂרָאוּיִם לִיעֲנֹשׁ.

שְׂאֵחֲזִיק בָּהֶם וְלֹא אֶתְנֶם לָךְ, אַף עַל פִּי שְׂרָאוּיִם לִיעֲנֹשׁ.

כְּמוֹ כֵּן יֵשׁ לְנִשְׁמַת הַצְּדִיק עִם מְלֶךְ סְדוּם, שֶׁהוּא שָׂרוּ שֶׁל גִּיהֵנִם, הַמוֹשֵׁל עַל הָרְשָׁעִים. וְעוֹד אוֹמֵר לוֹ, לֹא אֲנִי לְבִדֵי אֲחִזִּיק בָּאֵלוֹ, אֲלֵא עֲנֵר אֲשַׁכּוֹל וּמִמְרָא, שֶׁהֵם הָאֲבוֹת, הֵם יִקְחוּ חֵלְקֵם.

כְּמוֹ כֵּן יֵשׁ לְנִשְׁמַת הַצְּדִיק עִם מְלֶךְ סְדוּם, שֶׁהוּא שָׂרוּ שֶׁל גִּיהֵנִם, הַמוֹשֵׁל עַל הָרְשָׁעִים. וְעוֹד אוֹמֵר לוֹ, לֹא אֲנִי לְבִדֵי אֲחִזִּיק בָּאֵלוֹ, אֲלֵא עֲנֵר אֲשַׁכּוֹל וּמִמְרָא, שֶׁהֵם הָאֲבוֹת, הֵם יִקְחוּ חֵלְקֵם.

רַבִּי אֶלְעָזָר בַּר רַבִּי שִׁמְעוֹן פָּגַע בֵּיהּ בְּאֵלֵיהוּ, בְּדִיוקְנָא דְסָבָא תְדָא, וְעַלְמָא זַעִיר עַמִּיָּה, וְהוּהוּ מַעֲבֵר נִהְרָא דְמִיָּא רַבָּא, לְאַעֲבָרָא לְהָךְ גִּיסָא, אָמַר לֵיהּ סָבָא סָבָא, אַרְמִי אֶפְתָּפִּאי רַבִּינָא דִין, וְאֵת בְּאִידָךְ גִּיסָא, וְאַעֲבֵר לְכוּן מַעֲבָרָא דְמִיָּא.

רַבִּי אֶלְעָזָר בַּר רַבִּי שִׁמְעוֹן פָּגַע בֵּיהּ בְּאֵלֵיהוּ, בְּדִיוקְנָא דְסָבָא תְדָא, וְעַלְמָא זַעִיר עַמִּיָּה, וְהוּהוּ מַעֲבֵר נִהְרָא דְמִיָּא רַבָּא, לְאַעֲבָרָא לְהָךְ גִּיסָא, אָמַר לֵיהּ סָבָא סָבָא, אַרְמִי אֶפְתָּפִּאי רַבִּינָא דִין, וְאֵת בְּאִידָךְ גִּיסָא, וְאַעֲבֵר לְכוּן מַעֲבָרָא דְמִיָּא.

אָמַר, וְלֹאֵו מְאָרִי דְדָרָא אֵת, וְלֹא תִיכּוֹל לְאַעֲבֵרִינָא. אָמַר לֵיהּ סָבָא סָבָא, אִי אֶתְפָּסֶף בְּחַד יְדֵי, לָךְ וְלִיָּה, אַרְמִי יִתְכוּן לְאִידָךְ גִּיסָא בְּפַלְגוֹת מִיָּא.

אָמַר: וְלֹא מוֹרָה הַדוֹר אֵתָהּ, וְלֹא תוֹכֵל לְהַעֲבִירָנָהּ. אָמַר לוֹ: וְאִם אֶתְפָּס בְּיַדִּי הָאֵחָת אוֹתָךְ וְאוֹתוֹ, אֲשַׁלִּיךְ אֶתְכֶם לְצַד אַחַר בַּחֲצֵי מִיל.

אָמַר לֵיהּ, וְלַעֲיַת בְּאוֹרֵיָתָא. אָמַר לֵיהּ אֵין. אָמַר לֵיהּ וְלֹא נִקְרָאת תּוֹשִׁיָּה, שְׁמַתְשַׁת כַּחוֹ שֶׁל אָדָם. אָמַר לֵיהּ וְלֹא נִקְרָאת אֶסּוּוֹתָא, וְשִׁקּוּיָא, שְׁנַאֲמַר (משלי ג ח) רַפְּאוֹת תְּהִי לְשִׁרְךָ וְשִׁקּוּי לְעַצְמוֹתֶיךָ. אַף אֲנָא שְׁתִּי מְאוֹרֵיָתָא סִגְיָאָה, כְּמֵאן דְשְׁתִּי מְאֵנָא דְאֶסּוּוֹתָא וְאֶתִּישֵׁר חִילִי. אַעֲבִירִינוּן.

אָמַר: לוֹ, וְעִסְקַת בַּתּוֹרָה? אָמַר לוֹ, כֵּן. אָמַר לוֹ: וְלֹא נִקְרָאת תּוֹשִׁיָּה, שְׁמַתְשַׁת כַּחוֹ שֶׁל אָדָם? אָמַר לוֹ: וְלֹא נִקְרָאת רַפּוּאָה וְשִׁקּוּי, שְׁנַאֲמַר (משלי א) רַפְּאוֹת תְּהִי לְשִׁרְךָ וְשִׁקּוּי לְעַצְמוֹתֶיךָ? אַף אֲנִי שׁוֹתָה מִהַתּוֹרָה הַרְבֵּה כְּמִי שְׁשׁוֹתָה כְּלִי שֶׁל רַפּוּאָה, וְהַתְּחַזֵּק כַּחֲצֵי הַעֲבָרְתִּי אוֹתָם.

אָמַר לֵיהּ סָבָא סָבָא, מֵאן רַבִּינָא דִין גַּבְךָ. אָמַר לֵיהּ אֲנָא מְלִיף לֵיהּ בְּאוֹרֵיָתָא. אָמַר לֵיהּ, סָבָא סָבָא, חִילִי סִגְיָא בְּעֵלְמָא דִין וּבְעֵלְמָא דְאֵתִי, וּבְגִינֵיהּ דְרַבִּינָא דִין, לֹא אֲשַׁבּוֹק לְמִלְאָכָא דְגִיְהֵנִם, לְמִינְגַע בָּךְ, וְאֲנָא עֵיילָנָא לָךְ לְעֵלְמָא דְאֵתִי, בְּתַקִּיף חִילִי דְאֵית לִי תַמְן. אָמַר לֵיהּ, רַבִּי רַבִּי, חִילָךְ סִגְיָאָה לְעֵלְמָא

אָמַר לוֹ: וְאִם אֶתְפָּס בְּיַדִּי הָאֵחָת אוֹתָךְ וְאוֹתוֹ, אֲשַׁלִּיךְ אֶתְכֶם לְצַד אַחַר בַּחֲצֵי מִיל. אָמַר לוֹ: וְאִם אֶתְפָּס בְּיַדִּי הָאֵחָת אוֹתָךְ וְאוֹתוֹ, אֲשַׁלִּיךְ אֶתְכֶם לְצַד אַחַר בַּחֲצֵי מִיל.

אָמַר לִי: רַבִּי רַבִּי, כַּחַךְ רַב לְעוֹלָם הֵבָא כְּאֵחָד מִשְׁמֵשֵׁי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שְׁמֵשֵׁשׁ לְפָנָיו. עַד שֶׁהִשְׁגִּיחַ בּוֹ, לֹא רָאָה אוֹתוֹ.

דְּאֵתִי, כְּחַד מִן שְׁמֵשׁוֹי דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא דְמִשְׁמֵשִׁין קְדָמוּהֵי. עַד

אמר: מזה נשמע שנה היה אליהו. והיה שמח במעשה שעשה לו.

ומאותו היום, כשהיה רואה דמות אביו, היה אומר לו: אבא אבא, אמר לאותו הנזקן, בטולים רבים היה מהתורה. אמר לו: אמר לו שזקן הקדמונים, זקן של הכתובים, ומיד יתשר כחך.

אחר הדברים האלה היה דבר ה' אל אברהם וגו' (בראשית טו). רבי עזריה פתח, (שיר א) משכני אחריך נרוצה. אמר רבי יצחק, כל הקורא קריאת שמע בתקונה על מטתו, עולה נשמתו לשוט בארץ החיים.

אמר רבי בן, מהו בתקונה? בא תשמע, ששים אותיות ידועות יש בקריאת שמע של לילה שיהא מכון בהם לדעת הסוכבים את פסא הפכוד, שהם ששים. זהו שכתוב (שם) ששים גברים סביב לה מגברי ישראל. (תהי' הם שבעים? אלא עשרה ממנים לעשות דין, שנאמר (תהלים פב) אלהים נצב בעדת אל).

שנו רבותינו, פעם אחת הלך רבי דוסתאי לראות את רבי אלעזר בן ערוך. הודמן לו רבי חגי. אמר לו: יאמר לנו מורנו דרף תקינה לפניו, למי הלך? אמר לו: לראות את סבר פני הימים. אמר לו: מי הוא? אמר לו: מי שיוצרים לפניו גדולים עליונים של המלך ברוך הוא.

אמר לו: נוח לו למר שאלך עמו לדרך? אמר לו: אם תוכל לסבר סברא למה שתשמע - לך, ואם לא - סטה לאחריך, כף שלא תענש. אמר לו: לא יחשש מר לזה, שהרי שמעתי דבר של סוד עליון, והסתפלתי בו, וסברתי סברא.

אמר לו: ומה היא? אמר לו: שמעתי את סוד הפסוק הזה (שיר

דאשגח ביה, לא חזייה. אמר שמע מינה דאלהיו הנה, והנה חדי בעובדוי דעבד ליה. וכן יומא ההוא פד הנה חמי דיוקנא דאבוי, הנה אמר ליה אבא אבא, אימא לההוא סבא, שפמין סגיאין מאורייתא הנה. אמר ליה אימא ליה סבא דקדמאי, סבא דפותקא. ומיד יתנישר חילך.

אחר הדברים האלה היה דבר ה' אל אברהם וגו', ר' עזריה פתח, (שה"ש א ד) משכני אחריך נרוצה. אמר רבי יצחק, כל הקורא קריאת שמע בתקונה על מטתו, עולה נשמתו לשוט בארץ החיים.

אמר רבי בן, מאי בתקונה, תא שמע, ששים אותיות ידועות יש בקריאת שמע של לילה, שיהא מכון בהם לדעת, הסוכבים את פסא הפכוד, שהם ששים. הדיא הוא דכתיב, (שם ג ט) ששים גבורים סביב לה מגבורי ישראל.

(וקא ע' אינון. אלא עשר ממונים למיפד דינא, שנאמר אלהים נצב בעדת אל).

תנו רבנן, זמנא חדא, אזל רבי דוסתאי למחמי לר' אלעזר בן ערוך, אזדמן ליה רבי חגי, אמר ליה לימא לן מר אורחא דתקנא קמיה, למאן אזל. אמר ליה למחמי סבר אפי יומין. אמר ליה מאן הוא. אמר ליה, מאן דנחתין קמיה רברבי עלילאי דמלפא בריך הוא.

אמר ליה, ניחא ליה למר דאיזיל עמיה לאורחיה. אמר ליה, אי תיכול למספר סברא למאי דתשמע, זיל. ואי לא, סטי אבתרך, פי היכי דלא תענש. אמר ליה לא יחוש מר להאי, דהא שמעית מילתא דרזא עילאה, ואסתפלית ביה, וסברית סברא.

אמר ליה ומאי היא, אמר ליה שמעית האי רזא דהאי פסוקא, הנה מטתו

שְׁלֹשְׁמָה, היא פּוֹרְסֵייא יִקְרָא דְמַלְכָא
דְשִׁלְמָא כּוּלָא דִילִיָה. שְׁשִׁים גְבוּרִים סְבִיב
לָה, אֵלִין שְׁתִּין רַבְרְבָנָא מְשַׁמְשִׁין עֵילָאִין
קְדִישִׁין, דְאִינוּן מְשַׁמְשִׁין גְבִי פּוֹרְסָא יִקְרָא
דְמַלְכָא עֵילָאָה. מַגְבוּרֵי יִשְׂרָאֵל, דְאִנוּן מְמַנְן
תַּחַת שׁוּלְטָנָא רַבְרְבָא קְדִישָׁא, מִיכָאֵל
אֲפוּטְרוֹפְסָא דִישְׂרָאֵל. בְּגִין דְאִינוּן תַּחַת
יְדִיה, כְּלוּהוּ רַבְרְבִין אֲפוּטְרוֹפִין דִישְׂרָאֵל, הִדָּא
הוּא דְכְּתִיב מַגְבוּרֵי יִשְׂרָאֵל.

אָמַר לִיה ר' דּוּסְתָאֵי, יָאוּת אַנְתָּ יַתִּיר מְנִי,
לְמִיזַל לְמַחְמֵי סְבַר אֲפִי יוּמִין. אַזְלוּ,
כַּד מָטוּ לְגַבְיָהּ וַחֲמָא לֹון, אָמַר לְשַׁמְשִׁיָּה זִיל
וְאִימָא לֹון, דְכּוֹרְסֵייא דְתַלְתָּ קְיִימָא מְאִי היא
כְּלוּת חַד.

שָׁמַע רַבִּי דּוּסְתָאֵי, אֶסְתַּכַּל בְּנַפְשִׁיָּה מִיְלִתָּא,
וְאָמַר לְשַׁמְשָׁא זִיל וְאִימָא לִיה לְמַר,
דְּלָאוּ לְמַגְנָא אָמַר דּוֹד, (תהלים קיח כב) אֶבְנֵן מְאָסוּ
הַבּוֹנִים הִיְתָה לְרֵאשׁ פְּנָה, דָּא דּוֹד מַלְכָּא
דְּאִיהוּ רַבִּיעָאָה.

אֲזַל שַׁמְשִׁיָּה וְאָמַר לִיה הֵאֵי מִיְלִתָּא. אָמַר לִיה
מִימַר שְׁפִיר קְאָמַרְתָּ, אֵלָא זִיל וְאִימָא
לִיה, אֵן גַּעְלוּ בֵיה בְּדוֹד, דְאָמַר אֶבְנֵן מְאָסוּ
הַבּוֹנִים.

אָמַר לִיה לְר' חַגִי, שְׁמַעְתָּ בְּהֵאֵי מִיְלִתָּא פְתַגָּם,
אָמַר לִיה תַּלְתָּ עַנְיִינִי שְׁמַעִית, חַד הוּא
דְרָשָׁא, אָמַר לִיה לָאו לְדְרָשָׁא קָא אַתִּינָא חֲכָא.
דְעוּבְדָא דִישִׁי וּבְנוֵי שְׁמַעְנָא, אֲכַל עֵיקְרָא
דְמַלְתָּא אִי שְׁמַעְתָּ, אִימָא.

אָמַר, עֵיקְרָא דְמַלְתָּא אִינוּן תְּרֵי עַנְיִינִי
דְשְׁמַעִית, חַדָּא הוּא דְאָמַר אַבָּא,
כִּיּוּמָא דְאַתְבְּנִי בִי מַקְדָּשָׁא עַבְד קוּדְשָׁא בְרִיךְ
הוּא טִיבּוּ סִגִי לְדוֹד מַלְכָּא.

א הִנֵּה מִטְתּוֹ שְׁלֹשְׁמָה - היא
כְּסָא הַכְּבוֹד שֶׁל הַמֶּלֶךְ שֶׁהַשְּׁלוֹם
כְּלוּ שְׁלוֹ. שְׁשִׁים גְבוּרִים סְבִיב לָה
- אֵלֵינוּ שְׁשִׁים גְדוּלִים מְשַׁמְשִׁים
עֵלְיוֹנִים קְדוּשִׁים, שֶׁהֵם מְשַׁמְשִׁים
לְכְסָא הַכְּבוֹד שֶׁל הַמֶּלֶךְ הַעֲלִיּוֹן.
מַגְבְּרֵי יִשְׂרָאֵל - שֶׁהֵם מְמַנִּים
תַּחַת שְׁלִיט גְדוּל קְדוּשָׁא, מִיכָאֵל
הָאֲפוּטְרוֹפּוֹס שֶׁל יִשְׂרָאֵל. מִשׁוּם
שֶׁהֵם תַּחַת יְדוּ, כָּלֵם גְדוּלִים
שְׂרִים אֲפוּטְרוֹפּוֹסִים שֶׁל יִשְׂרָאֵל.
זֶהוּ שְׁכַתּוֹב מַגְבְּרֵי יִשְׂרָאֵל.

אָמַר לוֹ רַבִּי דּוּסְתָאֵי: רְאִי אַתָּה
יּוֹתֵר מְנִי לְלַכְתָּ לְרֵאוּת אֶת סְבַר
פְּנֵי הַיָּמִים. הֲלָכּוּ. כְּשֶׁהִגִּיעוּ אֵלָיו
וְרָאָה אוֹתָם, אָמַר לְשַׁמְשׁוֹ: לָךְ
וְאָמַר לָהֶם, שְׁכָסָא שֶׁל שְׁלֹשָׁה
עַמּוּדִים מַה הוּא בְּלִי אַחַד?

שָׁמַע רַבִּי דּוּסְתָאֵי, הִסְתַּכַּל
בְּנַפְשׁוֹ עַל הַדְּבַר וְאָמַר לְשַׁמְשׁוֹ:
לָךְ וְאָמַר לְמַר, שְׁלֵא לְחַנְּסֵם אָמַר
דְּוֹד (תהלים קיח) אֶבְנֵן מְאָסוּ הַבּוֹנִים
הִיְתָה לְרֵאשׁ פְּנָה, זֶה דְּוֹד הַמֶּלֶךְ
שֶׁהוּא הַרְבִּיעִי.

הֲרִיךְ שַׁמְשׁוֹ וְאָמַר לוֹ הַדְּבַר הַזֶּה.
אָמַר לוֹ: מֵאָמַר זָפָה אֲמַרְתָּ, אֵלָא
לָךְ וְאָמַר לוֹ, אִיפָּה בַּחֲלוּ בְּדוֹד
שְׁאָמַר אֶבְנֵן מְאָסוּ הַבּוֹנִים?

אָמַר לוֹ לְרַבִּי חַגִי: שְׁמַעְתָּ בְּדְבַר
הַזֶּה אִיזְשָׁהוּ פְתַגָּם? אָמַר לוֹ:
שְׁלֹשָׁה עַנְיָנִים שְׁמַעְתִּי, אַחַד הוּא
דְרָשׁ. אָמַר לוֹ: לֹא לְדְרָשׁ בְּאִתִּי
לְכָאֵן, שְׁמַעְשָׁה יְשִׁי וּבְנֵי
שְׁמַעְתִּי, אֲכַל עַקֵר הַדְּבַר, אִם
שְׁמַעְתָּ - אָמַר.

אָמַר, עַקֵר הַדְּבַר הֵם שְׁנֵי עַנְיָנִים
שְׁשַׁמְעִיתִי, אַחַד הוּא שְׁאָמַר אַבָּא,
בַּיּוֹם שֶׁנִּבְנְהָ בֵית הַמִּקְדָּשׁ, עָשָׂה
הַקְדוּשׁ בְּרִיךְ הוּא חֲסֵד רַב לְדוֹד
הַמֶּלֶךְ.

שְׁאָחַר שֶׁהוֹדְמָן לוֹ אוֹתוֹ הַחֲטָא,
וְאָף עַל גַּב שְׁמַחַל לוֹ הַקְדוּשׁ

דְּבַתֵּר דְאִזְדַּמְן לִיה הֵהוּא חוּבָא, וְאָף עַל גַּב דְּמַחַל לִיה קוּדְשָׁא בְרִיךְ

ברוך הוא, כשיצא מן העולם הזה לא השאירו אותו המלאכים העליונים לעבר בשערי ירושלים שלמעלה, והיה יושב בחוץ.

וביום שנבנה בית המקדש, קרא הקדוש ברוך הוא למיכאל השר הקדוש, ומנה אותו להיות הוא וששים קדושים עליונים אפטרופוסים של ישראל, אותם שהקיפו את פסא כבודו הקדוש. ומנה את מיכאל להכניס את דוד המשיח לשערי ירושלים של מעלה, ולהתקינו עם האבות כמרכבה קדושה עליונה. זהו שכתוב (מלכים-א טז) על כל הטובה אשר עשה ה' לדוד עבדו ולישראל עמו.

והיחזק - ענין הוא, שכתוב ביהודה סבו שבחלו בו אָחיו. זהו שכתוב (בראשית לח) ויָרַד יְהוּדָה מֵאֵת אָחִיו, שהסירוהו מגאֹנוֹ. והקדוש ברוך הוא אין נוח לפניו מכל בני יעקב להיות שליט של מלכות של עולמים, אלא רק ליהודה. זהו שכתוב (שם מט) לא יסור שבט מיהודה וכו' ולו יקחה עמים. הוא לבדו, ולא לשאר בני יעקב, והינו הדבר שהיה אומר אָביו.

ועוד שמעתי, מה ראה הקדוש ברוך הוא לתת שלטון ליהודה מכל שאר אָחיו? אלא הסתפל הקדוש ברוך הוא בשמו הגדול שהיה רשום בשמו של יהודה, ובגללו השליטו על הכל ושלטונו לא יסור. בא רבי דוסתאי ונשקו בראשו.

שמע רבי אלעזר, ויצא אליהם. אמר, אתם בעלי הדיקה העליונה, חצי ושלם תבאו אלי, ותראו ותחיו מה שלא היה גלוי לעולמים, שכתוב (שמות לג) כי לא יראני האדם וחי, ואתם תראו ותחיו.

הוא, בד נפק מהאי עלמא, לא שבקוהו מלאכי עילאי למעבר תרעי ירושלים דלעילא, והיה יתיב אפראי.

וביזמא (דף לב ע"ב) דאתבני בי מקדשא, קרא קודשא בריך הוא למיכאל רברבא קדישא, ומני ליה למהוי הוא, ושתין קדישין עילאין, אפטרופסים דישראל, אינון דאסחרו פורסי קדישא דיקריה.

ומני ליה למיכאל, למיעל לדוד משיחא בתרעי ירושלים דלעילא, וילאתקנא ליה עם אבהתנא, ותיכא קדישא עילאה, הדא הוא דכתיב, (מ"א ח טו) על כל הטובה אשר עשה ה' לדוד עבדו ולישראל עמו.

ואירך, ענינא הוא, דכתיב ביהודה סבוי, דגעלו ביה אחוי. הדא הוא דכתיב, (בראשית לא א) ויָרַד יְהוּדָה מֵאֵת אָחִיו, דסרו ליה מגאֹותיה. וקודשא בריך הוא לא ניקח קמיה מפל פנוי דיעקב למהוי שולטנא דמלכותא דעלמין, אלא ליהודה. הדא הוא דכתיב, (שם מט) לא יסור שבט מיהודה וכו' ולו יקחה עמים, הוא בלחודו, ולא לשאר פנוי דיעקב, והיינו מלתא דהיה אמר אבוי.

ותו שמענא, מאי חמא קודשא בריך הוא למיהב שולטנותא ליהודה מפל שאר אחוי. אלא, אסתפל קודשא בריך הוא בשמיה הגדול דהיה רשום בשמיה דיהודה, ובגיניה אשליטיה על כלא, ושולטניה לא תעדי. אתא ר' דוסתאי ונשקיה פרישיה.

שמע רבי אלעזר, ונפק לגביהון, אמר אתון מאריהון דמתיבתא עילאה, פלגותא ושלימתא איתו גבאי, ותחמון ותיחוון. מה דלא היה גלוי לעלמין, דכתיב (שמות לג כ) כי לא יראני האדם וחי. ואתון תחזון ותיחוון.

יִתְבוֹן קַמִּיה, אֲשֶׁתִּיק, וְאִינוֹן אֲשֶׁתִּיקוּ. עָאל
לְאִדְרוֹנָא, שְׁמַע הֵהוּא קְלָא דִּהְוָה אָמַר,
אִימָא לֹון מָה דְאִינוֹן בְּעָאן, דְּזַבְּאִין אִינוֹן. עַד
דְּנַחִית, רַמַּשׁ לִילְיָא. אָכְלוּ. עַד דִּהְוּוּ אָכְלִי,
אֲשֶׁתִּיק, וְאִינוֹן אֲשֶׁתִּיקוּ. כִּד אָכְלוּ, קָמוּ
לְמַשְׁכַּב, אָמַר לֹון אִי אִית מְנַכּוֹן, דְּשְׁמַע
מִילְתָּא לִימָא לִי.

יִשְׁבוּ לִפְנֵי. הוּא שְׁתַּק וְהֵם
שְׁתַּקוּ. נְכַנְס לְחֶדְר, וְשְׁמַע אוֹתוּ
הַקּוֹל שְׁהִיָּה אוֹמַר: אָמַר לְהֵם מַה
שְׁהֵם רוּצִים, שְׁצַדִּיקִים הֵם. עַד
שִׁיר, הַעֲרִיב הַלִּילָה. אָכְלוּ.
בְּעוֹדֵם אוּכְלִים, שְׁתַּק, וְהֵם
שְׁתַּקוּ. כְּשֶׁאָכְלוּ, קָמוּ לְשַׁכַּב.
אָמַר לְהֵם: אִם יֵשׁ מִכֶּם שְׁשְׁמַע
דְּכַר, שְׂיֵאמַר לִי.

פְּתַח רַבִּי דוֹסְתָאִי וְאָמַר, אֲנִן סְבָרָא נְסַבּוּר,
וְטִיבוּ לְמִינְדַע, אֶתְ אִימָא לָן. אָמַר לֹון,
שְׁמַעְתוֹן הָאִי מִילְתָּא דְאָמַר רַבִּי יִצְחָק, כָּל
הַקּוֹרָא קֶרִית שְׁמַע פְּתַקְנָה עַל מַטְתּוֹ, נִשְׁמַתּוּ
עוֹלָה לְשׁוּט בְּאַרְצֵי הַחַיִּים. הֵדָא הוּא דְכְּתִיב,
(שׁה"ש ג' א) שְׁשִׁים גְּבוּרִים סָבִיב לָהּ מְגַבּוּרֵי
יִשְׂרָאֵל. אָמְרוּ לִיה לִימָא מַר.

פְּתַח רַבִּי דוֹסְתָאִי וְאָמַר, אֲנִי
סְבָרָא נְסַבּוּר, וְטוֹב לְדַעַת, אֶתְהָ
אָמַר לְנֹו. אָמַר לְהֵם, הַשְׁמַעְתֶּם
הַדְּכַר הַזֶּה שְׁאָמַר רַבִּי יִצְחָק? כָּל
הַקּוֹרָא קֶרִית שְׁמַע פְּתַקְנָה עַל
מַטְתּוֹ, נִשְׁמַתּוּ עוֹלָה לְשׁוּט בְּאַרְצֵי
הַחַיִּים. זֶהוּ שְׁכַתּוּב (שׁיר א) שְׁשִׁים
גְּבוּרִים סָבִיב לָהּ מְגַבּוּרֵי יִשְׂרָאֵל.
אָמְרוּ לוֹ, יֵאמַר רַבְנֵינוּ!

אָמַר לֹון, בְּקֶרֶת שְׁמַע אִית שְׁתִּין אֲתוּתָא
יְדִיעָאן, עַד וּבְשַׁעְרֵיךָ. וְעַל כָּל אֶת וְאֶת
אִית סוּד יִקְרָא דְמַלְכוּתָא קְדִישָׁא, דְּשְׁלִיטָא
עֵילְאָה. וּפּוֹלְחָנֵיהּ דְּכַר נֵשׁ קַמִּיה, עַד דִּיקְרַב
דְּעִתִּיהּ, לְכוּרְסֵי יִקְרָא דְמַלְכוּתָא קְדִישָׁא.
וּבְהֵוּא שְׁעֵתָא, נְסִיב לֹון מִן פּוּמִיָּה מְאַרִיָּה,
דְּאַפְיָא, דִּי שְׁמִיָּה כְּשָׁמָא דְמְרִיָּה,
וְהוּא אֲסִיק לְהוֹן לְעֵילָא עִם נִשְׁמוֹתֵיהּ
דְּצַדִּיקַיָּא, קָמִי מְדַבְּחָא יִקְרָא דְלְעֵילָא.
וְנִסְבִּין לֹון, שְׁתִּין מְלֶאכִין, דְּסַחְרִין כּוּרְסֵי
יִקְרָא, כָּל חַד וְחַד אֶת חַד, וּמְזַמְרִין
בְּהוֹן כָּל לִילְיָא. הֵדָא הוּא דְכְּתִיב, (דְּבָרִים כ"ד)

אָמַר לְהֵם, בְּקֶרִית שְׁמַע יֵשׁ
שְׁשִׁים אוֹתוֹת יְדוּעוֹת עַד
וּבְשַׁעְרֵיךָ, וְעַל כָּל אוֹת וְאוֹת יֵשׁ
סוּד כְּבוֹד הַמַּלְכוּת הַקְּדוּשָׁה שֶׁל
הַשְּׁלִיט הַעֲלִיּוֹן, וְעִבּוּדַת הָאָדָם
לִפְנֵי, עַד שְׁיִקְרַב דְּעַתּוֹ לְכַסָּא
הַכְּבוֹד שֶׁל הַמַּלְכוּת הַקְּדוּשָׁה.
וּבְאוֹתוֹהּ שְׁעָה לּוֹקַח אוֹתָם מִפְּנֵי
בְּעַל הַפְּנִים, שְׁשָׂמוּ כְּשֵׁם אֲדוּנוֹ,
וְהוּא מַעֲלָה אוֹתָם לְמַעֲלָה עִם
נִשְׁמוֹת הַצַּדִּיקִים לִפְנֵי מְזַבַּח
הַכְּבוֹד שֶׁלְמַעֲלָה.

וְנִסְבִּין לֹון, שְׁתִּין מְלֶאכִין, דְּסַחְרִין כּוּרְסֵי
יִקְרָא, כָּל חַד וְחַד אֶת חַד, וּמְזַמְרִין
בְּהוֹן כָּל לִילְיָא. הֵדָא הוּא דְכְּתִיב, (דְּבָרִים כ"ד)
וְלִקַּח הַכֹּהֵן הַטָּהוֹר מִיַּדְךָ וְהִנִּיחוֹ לִפְנֵי מְזַבַּח
ה' אֲלֵהֶיךָ. וְלִקַּח הַכֹּהֵן, דָּא הוּא מַטְטְרוּ"ן,
הַטָּהוֹר"א, אֵלִין שְׁתִּין אֲתוּתָא דְקֶרֶת שְׁמַע
דְּלִילְיָא.

וְנִסְבִּים אוֹתָם שְׁשִׁים מְלֶאכִים
שְׁמִיקִפִּים אֶת כַּסָּא הַכְּבוֹד, כָּל
אֶחָד וְאֶחָד אוֹת אַחַת, וּמְזַמְרִים
בְּהֵם כָּכָל לִילָה. זֶהוּ שְׁכַתּוּב (דְּבָרִים
כו) וְלִקַּח הַכֹּהֵן הַטָּהוֹר מִיַּדְךָ
וְהִנִּיחוֹ לִפְנֵי מְזַבַּח ה' אֲלֵהֶיךָ.
וְלִקַּח הַכֹּהֵן - זֶהוּ מַטְטְרוּ"ן,
הַטָּהוֹר"א - אֵלִין שְׁשִׁים אוֹתוֹת שֶׁל
קֶרִית שְׁמַע שֶׁל הַלִּילָה.

אֲוִרְיָה לְהוֹ, נְפַק נִשְׁמַתְהוֹן מְנִיָּהוּ, וְחָמוּ מַה
דְּחָמוּ, וְאִיתְעָרוּ. אָמַר חַד לְחַד, לָא
נִיתִיב כְּאֵן, לִית אֲנִן חַזְיִין לְהָאִי. מֵאֵן דְּאִיָּהוּ

לְמַד אוֹתָם, יִצְאָה מֵהֶם נִשְׁמַתָּם
וְרָאוּ מַה שְׂרָאוּ, וְהִתְעוּרְרוּ. אָמַר
אֶחָד לְאֶחָד: לָא נִשְׁבַּ כְּאֵן, אִינְנוּ
רְאוּיִים לְזֶה. מִי שְׁהוּא מְלֶאךָ
עֲלִיּוֹן, יְהִיָּה בְּכְבוֹד הַזֶּה. מַה

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמצייל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיון פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, וע"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועיון קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועיון פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנֵן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשְׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְּלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחֵם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְפָּיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֵה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַבֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְּלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֵה אֱלִיָּה
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשון עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשון עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

”בהאי חבורא דילך דאיהו ספר הזהר
”פקון ביה מן גלותא ברחמי”

”הדיה בינום ההוא יתקע ב
”שופר גדול”